

776

Quits y nous y

Cartas que no ligan.

Toguina en un acte y en vers
escrita per

Xavier Luch.



Personas.

Antonietta

Lave'

Ramon

Albert

Tomás (52 anys.)

Acte unich.

Casa de pagès. Porta al fondo
que dona al camp y portas als
costats. Una taula, cadires, &c.

Escena 1^a.

Savi y Ramon entrant per la porta del fondo.

Sa. Estigasme cert, Ramon,
la noya, teva sera.

Ra. Mes, si ella no'm vol.

Sa. Que hi fa?

Ta't vuy jo.

Ra. Pero...

La.

Chiton!

No'n parlem mes; una filla
subjecta està a lo seu pare.

Pa. Antes be; mes lo qu'és ara...

La. Lea moda d'ara 'ns humilla
y jo per l'antigua estich.

Pa. Donch jo estich per lo qu'és nou.

La. Jo per lo vell.

Pa. Be ho se proiu,

com que vos sou tan antich.

La. Fái cinch anys que va morir
lo teu pare, qu'al cel siga
y no es pressis qu'ara 't diga
lo qu'ab ell vaig convenir

Pa. Una bestiesa.

La.

¡To't tock!

Pia. Váreu pacta 'l' casament
 sens lo meu consentiment
 ni 'l de la noya tampoch.
 L'indria jo sols dos anys
 quant l'Antonieta neixia
 y 'ns váu prometre aquell dia
 sense passá mes afanyis;
 Sense saber si a la fi
 nos voldriam ella y jo.

La. No es pas necessari.

Pia. No!

Mireu jo 'm creya que si.

La. Trens tarrossos, jo també,
 tu ets hereu, ella es pubilla
 y si 't casas ab ma filla
 unim las terras.

Ra.

Sabe,

are haben dit la veritat,
unint las terras...

La.

Y l'or.

Ra. També; mes si falta amor,
no's pot si may ben casat.

La. Mentres hi hagi quartos ray
lo qu'es l'amor no fa falta;
la plata si, que resalta,
mes l'amor no l'hi vint may.

Ra. Y si ella algun altre estima?

La. Que l'estimi; això que hi fa?
En sent casats, es ben pla,
tanto a n'ell si aqui s'arrima.

Ra. Bueno, pues, vos dich desd'are
que si ella no'm porta amor

no m'hi caso, lo meu cor.

'm mana no creue al pare.

Si obehint lo qu'ell digue
 quan jo era pich, desgraciada
 faig a una minyona honrada,
 fare' un mal en lloch de un be,
 y no esperen may de mi
 que per respecte ab un mort
 d'un viu esguerri la sort
 sentlo en aquest mon pati.

Pa. Já 'm comensas a crema
 ab las tevas pimplerias;
 jo que 'm creya que vindrias
 fins a besarme la ma.

Pa. Le' Antonieta, molt m'agrada
 pero jo no agrado a n'ella.

Que hi voleu fe' si' ma estrela
quant vaig neixre era apagada.

Le. Donch, jo te la vuy encendre.

Ra. De casarnos no tracteu
si ella no ho vol, enteneu?

La. E' entench y no't vuy entendre.

Quant jo'm ficio a' la mollera
qu'haig de fe feliz a' algu
no hi ha en la terra ningú
que'm fassi tornar enrera.

A tu te'n vuy fe per forza
si no vols serho de grat;

sera's felis y casat;

no dono el meu bras a' torca.

Ra. Pues si ella no'm vol a' mi
no m'hi caso de seguir.

La. Donchs, no's casara' ab ningú
si' ab tu no hi vol consenti'.

Escena 2.^a.

Dits y Tomas ab un cistell a la ma sortint
per la dreta.

To. Aquesta si' qu'es ben grossa.

La. Abont vas ab aquest cistell?

To. Pres, veyeu es molt sensill;

Alla' dins aquella molca

hi ha dat un cop ab la ma

sense volé y l'ha tombat.

La. (ab amistat.)

Lo l'oli?

To. Tot s'ha bessat.

La. Ah! Cafoll!... L'haig de mata'

To. Que'n fareu despres de morta.

Ra. No valdrà pas tans diners.

La. Jo no ho faig per l'interès
per la desgracia que porta.

Ra. Desgracia?... Quina?

La. No saps

qu'oli bessat significa ~~desgracia~~

Desgracia?

Co. (Ves ab que's fica,
tingues los meus mals de cap.)

Ra. No ho sabia.

La. Donchs ja es vell.

Ra. Vet aquí perquè no ho se.

La ; Que 'm passará? ; Que fare?

(ab desespero.)

Co. (Que 'm te de llana al clatell.)

Ra. Jo no estiguen tan ansitós.

lo que hagi de se, serà.

Se. De següi que s'morrà
lo rucn, lo porcn o' be...

Co. Vos?

Se. Que fas aquí badalot?
Ves a ompli 'l cetrill depressa.

Co. Uy! uy! uy!... això ja bessa,
senyal de que està ple 'l bot.

(Surte per l'esquena.)

Escena 3ª

Dits menos Tomas després Antonieta.

Se. Quin poch cuidado, Deu meu!
Benen de ferro las mans.

Pa. Com que l'oli es tan lliscós!

Se. Are estien tot amohinat...

Me'n vaig fins aquí a la entafala

a veure l'uech. qu'es que fa.

Ra. streu.

La. Mira l'Antonietta.

An. Deu te quart Ramon, que tal!

Ra. Molt be nena, al teu servey

La. Mentres jo agui fora vaig
parlali d'allo, minyo.

An. Lo qu'es allo?

La. Ja ho sabras.

(Sen va per lo fondo.)

Excena 4^a.

Antonietta y Ramon.

An. Que vol di Ramon, que passa?

Ra. Lo teu pare esta' encegat
y vol de totas maneras
que'ns casem.

An.

Ah!

Ra.

Que hi faràs?

Ta saps te 'l genit tollut
y quant ficia ab un furat
la banya, ningú li treu.

Això Antoneta es un mal;
tu no m'estimas...

An.

Ramon.

Ra. No m'estimas es molt elà.

No'm queixo, perquè comprenc
que 'l cor no pot se manat.

An. Tu ja saps qu'estimo un altre.

Ra. Y 'l teu amor molt me plau,

que si no ha sigut possible
lo veurem per tu estimat

me consola al meys qu'estimis

a un amic, qu'és un germà

L'amor en vostres dols cors

tan fortament ha minat,

que si jo intentava treurel

fora infame y criminal.

y si ma consciencia'm dicta

que l'obra' així es mal obrar

no temis que si ma consciencia

jo la fessi queda' mal.

An. Noble cor!

Ra. Tan sols es just.

Y digame, trobo estrany

que a ton pare aquest amor

no hagi fa temps confestat.

No saps qu'és mal fet, Antonia

de tal manera enganyal!

An. Com que te aquenta mania
de veurens als dos casats,
perque deu que així ab ton pare
al jo neixpe ho van pacta,
francament, me te aturdida
y may a dirli he gosat.

Ra. Molt mal fet, tens de parlarli
y convensel y endevant.
Potse entre 'ls dos lograrium
tombarlo.

An. No ho crequis pas.

Ra. Ridicul pare que aixis
vol se ta felicitat,
sens compendre que tan sols
ta desgracia aixis fara.
Sens compendre que no basta,

que hagin dos pares pactat
dels seus fills lo casament
per poquel tira' endeavant,
sino que tothorn calcula,
perque al fi es molt natural,
qu'es precis que 'ls fills ho vulgan
ja qu'hi son interessats.

An. No es arpo' tan solsament,
sino qu'are esta' empenyat
en que l'Albert porta s' sobre
de se' un malvat la senyal.

Ra. ¡L'Albert! Lo picot mes bo.
qu'en tota la terra hi ha.
Quina senyal es aquesta?

An. Dieu qu'es roig.

Ra. Ja! ja! ja! ja!.....

An. Si també jo m'en riuria
sino que'n sufrijo l'mal.

Ra. En sa vida ha sigut roig
l'Albert.

An No l'convencerás.

Com que diu que te experència
no's deya converti'may.

Ra. Yo'm tan sols del colós
conceip lo sentit.

An. Veritat.

Escena 5^a.

Dits y Albert entrant per lo foro ab una
gavia ab dos tortolas i la ma que deya
ab una cadira y ultimament Tomas ab
lo cetrill plé d'oli, i la ma també entrant
per la porta del Fondo.

Al. Deu vos quart a' tots.

An. Albert.

Ra. ;Ola minyo! Us deixo sols?

Al. Fug d'aquí.

Ra. Es que si vols...

Al. Tu may desobas.

An. Es cert.

Al. (ensenyantli las tortolas.)

Mira, aquí tens un regalo
que per tu he portat.

An. Lou has fet?

Al. T'he comprat un parellet
de tortolas.

To. (entrant.) Las aixalo?

Al. D'hont surt aquest tabalet?

An. ; Fins are somplint lo cetrill!

Co. Res d'això, no hi ha perill,
 esta ple y fins repli y tot.

Ra. Si encara 'l tens a la ansa.

Co. Per la porta del darrera
 me n'hi anat fins aquí a l'era
 ab las bitllas a' juga'.

An. Y mentres tan la Maria
 allà dins sense fe res.

Co. No t'infadis... Que te mes?

An. Depressa!

Co. Sota! Mal dia.

(Se'n va per la dreta.)

Escena 6^a.

Antonietta, Ramon, Albert y Sabi.

Sa. Per que 'l ruch no te ri

Al. Y això perquè, que ha passat?

Sa. (al veure a Albert fa un gesto de desagrado.)
(Aquest aqui?) S'ha vessat
lo cetrill que era tot ple.

An. Pero aixo que te que veure?...

Sa. Que una tristesa 'ns vindrà

Al. Yo aixo creyer?

Sa. Es ben pla.

Al. Donchs mireu jo no ho puch creure

An. Tampoch jo.

Ra. Ni jo tampoch.

Sa.
Leu'en teniu poca de ciencia!

Fossiu homes d'experiencia

com gracias a Deu jo soch

no fariau tant lo sabi,

a na'ls vells escolteriau

y las grans vritats veuriau

que ara surten del meu llabi.

M. Be, vamos, no ho enfadeu.
Mireu que mi' han regalat.

(agafa la gavina y lo mostra.)

Sa. (ab sobresalt.)

Qui'es això? Qui ho ha portat?

M. Lo' Albert.

Sa. (ab horror.) ; Fug!.. fug d'a prop meu.
; Aparta ho tot desseguida!

M. Ay, ay, perque?

M. Quiin mal fa?

Sa. Portan desgracia.

Ra. ; Ja, ja!..

Sa. Si riuten.

Ra. Sembla mentida.

Sa. Donch es una gran veritat.

Al. Aquets animals tan mansos...

La. Portan desgracia

Ra. ; Romanos.

Am. Jo, noise, qui os ha enganat.

Ra. Creyeu ab Deu?...

La. Mes que tu.

Ra. Sou cristia?

La. — De bona ley,

soch catolic y vull rey

Ra. Que 'ns fassi viure ab deju

Am. Varnos, aiço no es del cas.

Al. Que ho arreglin a las Corts

La. Ja ho farán quant siguem morts.

per are surtan del pas.

Ra. Dochs tornant a la questió
vos creyeu que Deu es just?

La. Si.

Ra. Creyem que per son guet
fara' mal a ningú?

La. No.

Ra. Sent just, un premi d'ara
a'n aquell que fassi un bé.

La. Es cert.

Al. Aiyis te de se

Ra. Lo aiyis es y aiyis sera.

Si cuideu, Sabe, ab bon cor
aquets animals hermosos,
tan tímids, tan carinyosos.

tendre modelo d'amor,

com volen que Deu castigui
lo be qu'aiyis esten fent?

La. Es un mal, ho diu la gent.

Ra. Deixeu a la gent que digui.

Sabeu lo mal qu'ho: farà
manteni' a las tortoletas?

Lanta' unas cuantas pesetas
de mes, cad'any pel menjà.

Y lo qu'are os dich creyeu

Sabe', la gent ignorant,

per compte de ferlo gran

estan insultant a Deu.

(Larié queda un instant pensatiu.)

An. (Sembla que l'ha convensut.)

Sa. Potrie si que tens raho.

pero 'l pare'm va di' això

y hu crech això.

Al.

(Lur es tossut.)

Sa.

A casa no las vuy pas.

Ra. Veniu al hort.

Sa. Cap vert.

An Son regalo del Albert,
guarda-les.

Sa. No ho lograsis,
que se las quedi si vol.

An. Pare...

Al. (a Savi.) No las volen?

Sa. No.

Al. Bueno, me las quedo jo.

Ra. (Savi, que feu un bunyol.
Renyiu ab aquest mingo.)

Sa. (Home roig no't fassi goig.
Com l'Albert es home roig,
si are hi renyeixo mill.)

An. (a Albert.)

Perdona. lo que es per mi
já saps tu que las pendria,
mes lo pare'm renyaris,
ell mana y tincen que obedi

Al. De re't tincen que perdona
no sent tu qui las rehusa

An. De res lo meu cor m'acusa

Al. No t'pot lo cor acusa

La. Sate...

La. Que vols?

Al. Que'n Tomás
a' casa las porti.

La. Be.

que las porti

Al. (a Ramon.)

Seus?

Pro.

Sate

a Déu siam.

La. Tornarás

Ra. Mes tart.

La. Buens, parlarem

Ra. Y perdrem temps y passencia

La. Jo soch home d'experiencia
y ja veurás.

Ra. Donchs veurem.

Escena 7^a.

Antonia Lavi y Tomás

An. Que haben fet?

La. Fora cansons.

Tomás. (criantlo.)

An. Quant aixó sabran
los del poble que diran?

La. Lou'ets una orga de rasons

To. Dii que m'habianu cridat?

La. Porta aixó a casa s' Albert.

To. Ay! ay!...

La. L'ue?

To. L'ue m'creya cert
que no ho habianu regalat.

La. Donchs, no ho vuy.

To. Y aixó, perque?

La. Perque no

To. ;Sota! Mal dia.

La. Vaja, fora droperia;
depressa.

To. Ja hi aniré...

(Cap a la plassa a' jugá)

Ro...ro...ro...ro...ro...ro...ro...

(Anant sen ab la gavia imitant lo cant de

una tortola.)

La. Y are? Repunyal! mingo,
fora de casa i conta.

Escena 8^a.

Antonietta y Gabi.

La. Noya, desde avuy l'Albert
agui a casa no entrara.

Ta tinch los meus pensamientos
y veig que tu vas mol mal.
L'Albert es roig...

An. Per aixo?

La. Per aixo y ves escoltant.

En Ramon te moltes terras
de las nostres al cortat,
y juntas totas, serian

los mes richs de tot lo plá.

Ta es mes rich que no'n Ramon,
l' Albert, pero tan se val,
l' Albert es roig y es dolent,

si no fos roig... pero ca;

home roig y gos pelut

lo que ve al detras ja s'obes

An. Pero vos creyeu això'?

Sa. Pues no ho tinc de creure? Esclat.

Que't pensas que també soch
com tots aquestos pavals

que puján avuy en dia

tan tontos y tan inflats?

To soch home d'experiencia

y coneixo 'l bo y el mal.

Lo teu avi, qu' al cel siga

molta cosa 'm va conta;
 tu't pensas que son fatleras
 y son veritats las mes grans.
 To 'm recordo a' casa! n Met
 van se tretse ab un dina'
 y a' fe que no va fe' falta
 un de mort antes del any.

An. Qui va mori'?

Sa. Qui? La mare,

que ferida d'un costat
 feya mitj' any que penaba
 y al ultim hi va peta'

An. Lo volen di' que a' se' dotze
 no hauria mort?

Sa. Oh! Qui sap!

To crech que si, pero vamos

van se' tretse y ves que tot.

A casa ta tia Antonia
un aroné van planta,
desgracia certa, son fill
va caure aquell any soldat.

Lo mirat l'heren Nagi,
va somia una catedral,

Lo endema la seva dona
havia ja mort de part.

En Miquel de casa l'Guero
qu'aygua bruta va somia
va perdre l'plet que tenia
ab l'heren de casa l'Bot.

Lo mit altres que podria
citarten are y no ho faig
perque m'sembla qu'ab aquestes

convensuda has de queda'.

Al aixo, nada, l'Albert
es home roig y ja ho sapis
aqui a casa no l'vuy mes,
sempre que vingui l'teursis.

An. Pero pare, ja sabeu
que l'Albert es molt honorat,
que tot lo poble li te,
que may a ningui ha faltat,
y treurel are de casa
sens teni un motiu formal
jo no se aixo de quin modo
la gent del poble ho rebra'

La. Si fos vert, vermell o groch,
negre, blanc y hasta pintat,
de tots colors lo prendria

pero roig, no l'voldre may.

An. Y si acas jo l'estimaba

La. (ab veu terrible.)

Noya qu'has dit?

An. La veritat.

La. (ab veu concentrada.)

Es a' di que tu l'estimas?

La. (cambiant de to.)

Donchs no l'estimis y en pau.

An. Pero si això es impossible

La. L'impossible? Ja veuràs;

si t'casas ab en Ramon

estich cert que a' l'endemà

ja no pensaràs ab l'Albert.

An. Lo meu amor es mol gran.

La. Tan si es gran com si es petit

l'amor 's pot comparà,
a una bola de sabó.

que t'hi vas rentant las mans
y cuant mes las mans t'hi rentas
mes lo sabó's va gastant.

Ve un dia que cau a l'aigua
y allavors tan se val,
si no l'pescas desseguida
tot lo sabó se't fondrà.

Feste correch de que a tu
lo sabó se't ha enfonsat;
s'ha fos, y t'es necessari
un altre sabó busca.

Lo Albert es lo sabó vell
qu'en lo sapreix s'ha quedat,
y'n Ramon es sabó nou,

ja t'hi pots rentar las mans.

Encara tens que agrahirme

qu'en Ramon no esta gaire

y per lo tant es segü

que mes temps te durara.

Yo are, que ploras? Bo!

¡Repunyal!... fora m'en vaig.

Veus? Vetaqui l'home roig

ja ho comensas a troba.

Yo be, perquè ploras are?...

An. Pare, si no ploro... ca...

(Aixugantse 'ls ulls.)

Yo de que voleu que plori,

si feu ma felicitat?...

La. Per últim t'has convenent.

Oh!... ja ho sabia... Quin cap!

Tinc molta experiència jo,
pero també tinc molts anys.

Serà's felis.

An. (ab ironia.) Pues ja ho crech,
no ho haig de se? Tan se val...

Si'm casare' ab un sabo
nou, buniç y no gastat,
pero que per mes que fregui
no'm rentara' may las mans.

Que mes voleu que demani'?

Plora' jo?... Oh! no... qu'es cas?

Quantas n'hi haura' que voldrian
trobarse al meu lloch.

La.

Catal.

Aixis m'agrada contenta...
a' troba' n' Ramon m'en vaig

li' parlare y desde avuy
que quedi' tot arreglat.

Hasta despues... Ah!.. cuidado,
l' Albert a fora ja ho saps.

(Surt per lo foro.)

Escena 9^a.

Antonietta y Albert.

An. Las llágrimas que pujaban,
al fons del cor han tornat,
y son tantas qu'aquí dins
estan formant un bassal.

Deu vulga que sorti' pugan
perque si's van enparcant
es fácil que al últim rompin
las parets del seu tancat.

Al. (entrant.)

Estàs sola?

An.

Ay!... Albert!...

Que vens a' fe desgraciat?

Que buscas en esta casa
per tu tançada en avant?

Al.

Antonietta, no pot se,
lo teu pare...

An.

Ne ha manat
que no't des entrada a casa

Al.

Per quin motiu?

An.

Es ben clà;
com tu m' estimabas y ell vol
que tu deixis d' estimar,
creu que si tu no vens mes
facilment alcançars
que mon cor olvidi'l teu

que es tan noble com amant.

Al. L'hi has parlat?

An. Ja molt poch rato

Al. I que t'ha dit?

An. L'hi es en va,

que t'oblidi.

Al. Estich segur

que això no ho logrars may.

Ho llegiré en los teus ulls

que son del cor lo mirall.

Per altre part en Ramon,

qu'es modelo d'amistad,

sacrificantse per mi

renuncia a la terra ma.

An. ; Noble cor! ; Quant agrahits

tenim d'estarli! .

Al.

Es veritat.

perque si ell hagues volgut
foram molt mes desgraciats.

An. ; Tan com ho som!

Al.

Lo teu pare

estich cert que cedira.

An.

Es molt tossut no ho esperis.

Al.

Deixam espera... qui sap!

Deixam confia que algun dia
la meva muller seras.

qu'aquesta esperansa dona
a mon pit, lo goig mes gran.

An

M'estimas Albert?

Al.

Y ho duptas?...

An.

Oh! no... no...

Al.

No ho duptis pas.

Escena 30.

Dits y Tomas.

Do. ; Lota! Sis rondas he fet
y n'hi fet do de reyals,
vamos, que lo joch de bitlles
es un joch que.. ay.. ay.. ay.. ay..
(Al veurer a l'Antonieta y l'Albert. que
estan abressats.)
Tapemnos d'ulls, porque aixo
fa veni set.

(Se tapa la cara ab las mans y va quai-
tant per entremitj dels dits y ensopega
ab una cadira al dirijirse a la porta
de la dreta.)

Endavant
ja estich descubert.

An.

¿Lo are?

No podias avisa?

Co.

De que?

An.

¿Ou'entrabas.

Co.

¿O't' tock,

quan entro no aviso may.

Potse si' que posariam
modas novas.

Al.

Ah! tabal.

An.

No veus qu' estabas ocupada?

Co.

No ho habia reparat.

Al.

Un altre vegada avisa.

Co.

Ah!... be... be... a' mi tan me fa'.

Escena II.

Dits, Savi y Ramon

Co.

(al veure a Savi.)

L'amo aquí... Louin còps d'efecte!

La. Ah! Exfol! Ja ho hi atrapat.

Am. Pare...

Al. Save...

La. D'aquest modo
creus lo que't dich?

So. (¡ Ah, carat
si que va fort!)

La. Mala filla

que a ton pare vols matai

Al. Save, sols jò tinc la culpa
ella no...

La. Ya mi que'm fa
que la tingui ella o be tu
per lo cas tot es igual
Albert, al moment a fora

y tu si hi tornas rebrás.

Al. Fíndria, Save, que ofendrem,
no puch ab vos y no ho faig.
solsament vuy demanarvos...

Sa. Calla; no't vuy escolta...
Calla't dich!

Al. Pero Save...

An. Pare...

Sa. Callen!

Ra. (adelantantse.) Prou n'hi ha!

Al. Es que jo...

Ra. Calla si vols.

Sa. Es que...

Ra. Escia! dich.

To. (Quins llamps!)

Ra. Albert, fesme lo favor!

d'entra' alli' dins.

Al. Que faras?

Ra. Entra alli' y ten esperansa
y tu Antonieta entra alla'.
Nos, Save, prou se' tossut
y escolteume.

Sa. Can se val,
que si l'ase no vol veure
no'n treuras res de pirla'

To. Qui es l'ase?

Sa. Corrents a' dintre,
gandul.

To. Tota!

Sa. Apreta'l pas.

Escena II.
Sabi' y Ramon.

La. Vaya enllesteix que tinc pressa
y no vuy se' convenent

Ra. Savié, sou massa tossut

La. Soch tossut perquè ho tinc d'esse

Ra. És que l'home's deu convense
quant ell no te la raho'

La. És que jo la tinc.

Ra. No.

La. No?

Ra. Lo' Albert la te.

La. Ca! s'ho pensa.

Ra. A veure per quin motiu
no'ls volen deipsa' casa'.

La. Home, l'motiu es ben clà,
perquè es roig.

Ra. No es cap motiu.

La. Home roig no't fassi' goig.
Home roig y gos pelut
prime mort que conegut
y l'Albert es home roig.

Ra. Pues enten equivoccat
perque no es roig.

La. Com que no?

Ra. Es ros, de molt bon coló.

La. Tre si' que m'has trompat,
Vols di' qu'es ros?

Ra. Nos molt fi
Un roig te'l coló mes fort,
un ros es mes clà, es com or.

La. Y'l roig com a' coure?

Ra. Si.

La. Tà pot se', perque ab colós.

no hi entench res.

Pra.

Es veritat.

Sempre 'ls heu equivocat
y l'un ab l'altre confós.

La.

Es un fet.

Pra.

Donch ja veuen
com l'Albert no es home roig.

La.

Ta'm comensa a fe'mes goig.

Pra.

Al últim ja'ls casaren.

La.

Així no, de cap manera.

Ab ton pare vam tracta'
qu'ella ab tu's te de casa'
y jo no torno enderrera.

Pra.

Ta hi torno jo, que mes te.

La.

Es que tu mon plan esquerras
perque unint las nostres terras

feyan lo cop.

Ra. To os diré,
las del Albert valen mes

La. Pero no estan de costat
ab las mevas.

Ra. Tot plegat
encara hi guanyeu diners.

La. He dit qu'han de se las telas
y d'aquí no me'n trayero

Ra. Ab las mevas hi' perdeu

La. No hi fa re.

Al. (Sortint, a Savé.) Serán las sevas.

(Señalant a Ramon.)

Escena 13.

Dits y Albert.

Al. (à Ramon.)

To't compro ta propietat,
casa, terras y demés,
donante en lloch de dimes
tot lo meu.

Ra. Guin disbarat!
Si lo feu es molt milló.

Al. Ramon, consent.

Ra. No pot se.

Al. ; Guant agrahit t'estare,

Ra. Ymposo una condició.

Donam tan sols una part
qu'equivalqui a tot lo meu.

Al. Acepto y gracias.

Ra. (à Savi.) Veyeu?

Tot s'arregla tenint art.

Al. Podem casarnos?

La. Per mi...

(à Ramon.)

(Pero vols de que no es roig.)

Ra. No home, no.

La. Ja'm fa'mes goig.

Ba, ba... casuvos.

Al. Al fi

Escena 14.

Dits Antonieta y al ultim Tomás².

Al. Antonieta!... (bridant desde la
porta per ahont havia entrat antes.)

Vida meva!...

An. Albert del cort!... Que felis!...

Ra. (à Sabè.)

Sedi' vos ha sigut precis.

Sa. Voy, has sortit ab la teva,
mes no sent roig tant me fa.

Ra. Un hereu rich heu pescat.

Sa. N'hi sabut molt, no es vritat?
L'experiencia. (molt enfatic.)

Ra. Y esta' clai.

Sa. Ah! tu Albert, de cap manera
ab dimars no hos caseu pas.

Al. No!...

Sa. Ni ab divendres

Al. ; Qui es cas!

(Quiin dimontri de fatlera!)

Es. (Surt ab lo porro a la ma y la gorra a l'altre
figurant que vol cassá una papallona blanca
que vola per l'escenari.)

; Quina papallona!

(Xerenea l'purro al ensopegá ab la taula.)

Al.

A Déu,

já ha fet tringuis.

Ra.

Bona nit

Ant.

Que tonto!...

Co.

Estich divertit

La.

Deixeu-lo estar.

Co.

(A save, admirat.) Yo no'm renyeu?

La.

Ests bessat vi; es alegria.

Ra.

Que hi hagi contento.

La.

Es clá.

Riu, home, riu

Co.

Tá! já! já!...

Ra.

M'agrada.

Co.

¡Sota! Bon dia.

La

La papallona?

Am.

Volant

Al.

Per all'...

Co.

Nireula.

Pa.

Es blanca

La.

Donchs allavoras no manca
senyal de que aplaudiran.

Pin.



[Faint, illegible handwriting, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

[Large, decorative calligraphic flourish or signature, possibly reading 'C. P. ...']